

Mohai V. Lajos

A test batyuja

Vénség idején a test batyuja üres csigaház,
rövid állomás a Föld-utazás,
kőpogácsa meg ínyencfalat is,
hol a fog elvásik, már nincs marasztalás –
tereit a szív porlasztja évszám.

Törik az öntvény, mészlerakódás
a könyök porca darabos horgony,
a térdhajlatnál zsibbadt rakomány,
a bőr petyhüdt, az izom sovány,
mérgezett az erek fala,
önkéntes a szívdobbanás.

*nem tart itt fönt már
semmi
el innen
innen el
menni*

Elpártolt évek után vesződve,
kis nyiladékon vissza a Földbe,
hol kuporogva, agyaggá válva,
vándorbot nélkül megszelídülni.

*és elmerülni
elmerülni*

Az üresség tája

Mikor megtagadta az utca követ
s a kerítéstől visszanezett,
szemébe akkor vágott utoljára
a szilánkos külvilág léket,
az apadt test a sors merevlemezből
ott bontotta ki végső mását,
a szétbomlott emlékek azóta
mardossák az üresség táját.

A láb nem bírta, hogy még egyszer lépjen,
és kicsússzon a hajszott izom
kínokba tévedt torz boltíve alól –
A végzet visszaszámlált és kivont,
mintsem a szembejövő virághuzat
illatából peregjen elő a múlt –
a jelen megingott, a résnyi jövő
a megtagadott útról visszahullt.

Az-éppen-még lüktető ütőér falán
öregségi mészlerakódás,
és makacs ízület lob, élig-kopott csont,
meztelen idegekbe hatolt
mozdulatok föl-fölszökő fájdalma –
a lét horgonyait akkor zúzta
szét végleg, mikor a színünk előtt
belátta: nem áll többé lábra –

A gyulladt Földből kesernyés pörkszag áradt,
a drótsövényen izzó szálak,
összehengeredett virágszárak lógtak,
a tűző Napon hagyott üveglap
vakító fénye felejtést szögezett
a reszkető növényzetre; körül
világ tőszúrásai már sebeztek –
jelet az elmúlásra tettek.

A szétbomlott emlékek azóta
mardossák az üresség táját:
az apadt test a sors merevlemezéből
ott bontotta ki végső mását,
szemébe akkor vágott utoljára
a szilánkos külvilág léket,
mikor megtagadta az utca követ,
s a kerítéstől visszanezett.

Mielőtt elsötétülne

A botladozó test árnya
még fölrugaskodott
az esti égbolt viaszába,
kilépve saját köréből
az utolsóknak maradt pólyába,
mielőtt elsötétülne
a föld szemérmes színváltozása.

Sötét szonáta¹

„ismét meglátogatsz
te visszahozhatatlan árnyék”
(Kálnoky László)

Állok legalsó fokán egy rám sötétülő létnek,
földalatti valóságom közepén,
körülottem költöző világok,
halottak, mint leszek én,
sírások ásója rekedt hangon szól majd,
sötét szonáta, kegyelemdöfés.

1 Kálnoky László: Sötét szonáta. A *Hóstettek az ülőkádban* (1986) című kötetben.